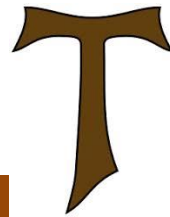


BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA



Any 28 febrer 2023 núm. 263

Web: ofscat.jimdo.com -
ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

MARE DE DÉU DE L'AJUDA (2 febrer)

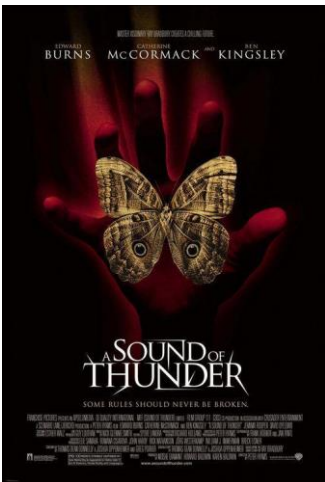


EI GENI DE SANT FRANCESC

Només uns pocs individus o esdeveniments canvien el rumb de la Història. Per exemple, prenent Jesús com a referència, es divideix la Història en dues parts: Abans de Crist i després de Crist. Ell va canviar la direcció de la història. Al futur, la gent parlarà de èpoques abans de la covid i després de la covid. Així una persona com Jesús o un esdeveniment com la covid, tenen una influència innegable a la nostra societat.

Així mateix, sant Francesc d'Assís també té una influència innegable sobre tots nosaltres i va canviar la direcció de la història. Coneixeu bé la vida de sant Francesc. Doncs, en aquesta pàgina no vaig a detalls històrics de la seva vida, sinó que m'agradaria compartir una reflexió de la transcendència de sant Francesc.

La teoria de la física quàntica ens revela com tot està connectat a través d'una dimensió que els sentits no poden comprendre. Tots els àtoms estan connectats. Totes les parts estan connectades. Malgrat la diferència entre les existències, sigui microscòpica o macroscòpica, hi ha una interconnexió entre vivències o existències.



També podem fixar-nos en la teoria de l'“efecte de papallona”. Aquesta idea la va originar en Edward Lorenz en el 1972. Edward Lorenz estava buscant la raó d'un tornado en Texas. En el 1955, Ray Bradbury havia escrit una novel·la, que es diu, *A Sound of Thunder*, que significa el so de tro. Aquesta novel·la parla d'un home que viatja en el temps i arriba a l'època dels dinosaures. I accidentalment, trepitja una papallona. Quan va tornar l'any 1955 (d.c), tot havia canviat. Les actituds de la gent, la manera que parlaven, els idiomes, les eleccions polítiques i els que les havien guanyat, etc.

Edward Lorenzo aplica aquesta teoria per a explicar la raó darrere de la tempesta. Diu que quan una papallona bat les seves ales en Brazil,

pot causar una tempesta distant a Texas. És la teoria que Edward Lorenz explica per a definir “el comportament caòtic”.

Així doncs, per sort o desgràcia, estem interconnectats, no només els éssers humans sinó tota l’existència. La nostra interconnexió pot causar un bé o una situació caòtica. Som parts d’un tot. Aquestes teories que parlen de la interconnexió són relativament recents. Tanmateix, sant Francesc al segle XIII ja va descobrir que estem interconnectats.

Va anomenar els arbres, les pedres, els animals, el sol, la lluna, les estrelles, el cel, la terra, el foc, l’aigua, etc. com els seus germans i germanes. Era inimaginable al context d’Europa del seu temps. Sant Francesc era un visionari i un home avançat al seu temps. Aquesta idea fàcilment es podia entendre com a panteisme.

A l’Europa de la seva època, quan l’Església dominava, Francesc podria haver estat condemnat com a herètic. Tanmateix, es va adonar que estem interconnectats. Sant Francesc era un geni. De vegades, critiquem l’Església dient que no és progressista, però ens hem d’adonar del geni de sant Francesc que fa vuit segles va avançar moltes idees que propaguem avui, per exemple, la interconnexió o protegir el medi ambient, etc.

Fra Arun Renald Stephen, ofmcap.



ÁNGELA DE FOLIGNO UNA TERCARIA QUE HIZO ESCUELA

Le llamaban Lella. Vivió un tiempo en la vanidad y el lujo en el seno de una familia opulenta. Se casó y tuvo ocho hijos. Su cristianismo era superficial, pero un día, el testimonio de un terciario que llamaban Peruchio le abrió los ojos. Tenía 40 años cuando el Señor entró en su vida. El recuerdo de la Pasión, el remordimiento de su vida vana, el toque de la gracia, la condujeron a la confesión que lava el alma. Pero su conversión no fue comprendida y sufrió la hostilidad de la familia. Luego le llegó la hora del despojo, en tres años murió su madre, el esposo y los hijos. Ángela quedó sola y por buscar la identificación con Cristo crucificado, se desprendió de sus bienes, se recluyó para llevar vida de oración con una compañera, y entró en la Orden tercera.

- *¿Qué quieres?*, le preguntó el Señor.
- *No quiero oro ni plata, yo no quiero nada más que a ti*".
- *"Apresúrate, cuando acabes lo que haces, toda la Trinidad vendrá a ti"*.

Esta promesa del Señor se le cumplió el año 1291. Fue en la peregrinación a Asís en el novenario de San Francisco. Experimentó la Presencia divina con tal fuerza que apenas la pudo resistir sin desfallecer. *"He visto una plenitud, majestad inmensa que no puedo describir. Me parecía todo Bondad. Me dijo muy dulces palabras..."*

La providencia le dio a Fray Arnaldo que, por asegurarse de qué espíritu la movía, quiso recoger por escrito su experiencia en un Memorial. Entre 1291-1296, día a día, el fiel amanuense escribía en latín lo que ella expresaba en umbro. No era tarea fácil reflejar la elevación de Ángela y, al final, apenas escuchó de ella estas palabras: *"Has escrito lo que es nada. Pero de lo precioso que siente mi alma, tú no has dicho nada"*.



El "Memorial" presenta la evolución espiritual de Ángela, la más alta mística metafísica, en 30 pasos. Del 1 al 19 la "primera transformación"; del 20 al 25 la "segunda transformación"; del 26-27 la cima de la vida mística. splandeció la sabiduría de Ángela y los discípulos se agruparon en torno a ella, formando un Cenáculo para recibir su enseñanza. Fray Ubertino de Casale se contó entre ellos, y atribuyó a Ángela su conversión tras nueve años de frío

estudio en París. Era un momento delicado por la división entre observantes, mitigados y espirituales, pero ella supo mantener el equilibrio y fue amada por todos; aunque se inclinaba más a los espirituales y fue dura con los herejes del Libre espíritu.

Frailes y terciarios la admiraron, la amaron como madre, la veneraron como maestra de Teólogos, y tuvieron cuidado de anotar sus enseñanzas. Así hicieron posible que llegaran hasta nosotros en un segundo libro titulado: "Instrucciones". De los 36 capítulos desiguales y un epílogo, 23 y fueron escritos al dictado, el resto fue redactado por los discípulos después de su muerte. He aquí una fragmento de su enseñanza.

"Cuanto más ores tanto más serás iluminado; cuanto más seas iluminado tanto más profundamente verás al supremo Bien y las cosas sumamente buenas. Cuanto más profundamente veas más amarás, y cuanto más ames más te deleitarán. Cuanto más te deleiten mejor las comprenderás y serás más capaz de comprenderlas. Luego vendrás a plena luz, y comprenderás que no puedes comprender" (Instrucción III, 3).



Grandes sabios y santos tuvieron "El Libro de Ángela" –Memorial e Instrucciones– como fuente de sabiduría. Bien harán los hermanos de la OFS en frecuentar la escuela de tan insigne maestra y hermana, una de las más gloriosas encarnaciones del ideal franciscano en la Orden tercera.

La venerable esposa de Cristo, en Foligno nació en 1248, vivió, murió santamente el 4 de enero de 1309, y se veneran sus restos.

Sor M^{ra}. Victoria Triviño, OSC

CREIXEM ESPIRITUALMENT ?

Als qui volem créixer espiritualment, no sabrem mai en quin punt, en quin grau d'espiritualitat ens trobem, i això és així, Déu no ho permet, per no caure en l'orgull, en el supòsit d'haver crescut espiritualment. De totes maneres, el cert és que el creixement espiritual té lloc en un camí ben ple de dificultats, ja que d'això se n'ocupa el nostre "enemic".

Parlant d'aquest tema amb un amic sacerdot, em va dir que disposem d'algunes claus per poder créixer espiritualment:

D'entrada, ens cal ser humils i deixar-nos transformar per Déu. Quan som febles, és quan som forts. Les caigudes i humiliacions son circumstàncies, també podríem dir-ne llocs, on podem trobar Jesús, pobre i humil. De fet, quan es va fer home i va venir en aquest món, va néixer en a Betlem, en un estable.

Quan l'home és conscient de la seva fragilitat i de les seves misèries, pot recolzar-se en la seva fe i en l'amor de Déu amb humilitat. Quan l'ànima s'abandona a Déu, Ell treballarà la seva feblesa i en farà sorgir quelcom de nou. Sense Déu no podem fer res – Jo soc la cep i vosaltres les sarments, sense Mi, no podeu fer res ..."

Cal que tinguem fe en Déu. El creixement espiritual també depèn de la fe que tinguem en Déu. És molt important recordar que el Senyor sempre fa meravelles en aquelles persones que creuen en Ell. Déu mai no ens decep. Al mig de les tempestes, fins i tot, sempre ens convida a creure, a guardar la fe i la nostra esperança en Ell. És d'aquesta manera que calma les tempestes de les nostres vides.

És la manera d'assemblar-nos al Senyor. Per aconseguir-ho, disposem de molts recursos espirituals: la pregària, la lectura espiritual i la meditació de la Bíblia, la Missa, rebre els sagraments ... Gràcies a aquests recursos, l'ànima podrà aspirar a la unió amb Déu i assemblar-s'hi cada dia més i més. Quan ens trobem malament, anem al metge, i aquest posa els mitjans per curar-nos. Déu, el metge de les nostres ànimes, les curarà i les convertirà i podrem ser semblants a Ell.

També hem de demanar els dons i els fruits de l'Esperit Sant. D'aquesta manera Déu podrà treballar les nostres ànimes i donar compliment a la seva obra en cadascú de nosaltres. Cal que siguem dòcils a la seva acció, i que li donem gràcies per tantes i tantes gràcies rebudes ... Així ho va fer sant Francesc d'Assís, fins i tot es va guanyar el nom de "Alter Christus", l'altre Crist.

Pau i bé.

Balbina Birba, ofs

ELS PANETS DE SANT ANTONI

Les tradicions i llegendes, sempre boniques, són abundants en la vida d'aquest sant franciscà. Moltes vegades el poble coneix i estima més els sants per les llegendes que no pas per la història, potser perquè la llegenda és la quinta essència de la història, ja que ens dona l'esperit. Així, segons una tradició, sant Antoni és patró dels paletes perquè va evitar que un manobre caigués d'una alta bastida havent demanat abans autorització del seu pare superior per socorre'l. Les noies l'invocuen per trobar un noi ben plantat:

“Sant Antoni beneït/feu-me trobar un bon marit/
que sigui eixerit i ric/ i, si pot ser tot seguit...”

Els que han perdut alguna cosa imploren el sant miracler perquè la trobin, i el qui emprèn un viatge li demana no prendre mal. Més d'una àvia l'invoca així:

“Sant Antoni/
feu que em no em falti pa/
ni per avui ni per demà”.

La història més objectiva i rigorosa, presenta el sant com a pare i defensor dels pobres.

Durant l'edat mitjana, el pecat més greu era la usura, el que avui en diríem el “deute extern”. Hi havia dues classes socials: el senyors feudals i els servents de la Gleba, que generalment eren pagesos. Quan aquests demanaven un préstec al seu senyor se'ls obligava el retorn del capital amb uns interessos abusius. Si al cap de dos mesos el camperol no restituïa el préstec, era torturat, i si al cap d'un any no restituïa el deute, era condemnat a mort.

Sant Antoni denunciava i condemnava amb duresa aquests abusos de la classe benestant. En els seus sermons comparava el diner amb la femta, que si s'amuntega en un sol lloc infecta i fa pudor, però que si s'escampa sobre el camp dona fruit i genera riquesa per a tothom. En un altre sermó diu: “És més fàcil que el llop deixi anar l'ovella, que les formigues abandonin els graners, que les mosques refusin la mel i els homes, les prostitutes, que no pas que els rics usurers condonin els deutes. Sant Antoni no recriminà les riqueses, sinó el mal ús que se'n fa.

Aquesta predicació d'Antoni de Pàdua, de to exigent i molt evangèlic, va incidir de manera ben viva en la vida dels paduans, ja que convidava a la conversió dels cors i interpel·lava durament els avars, usurers, rics i nobles que abusaven de la situació dels més febles. En efecte, els fruits de la predicació antoniana, els

podem percebre en el text de l'estatut que se signà a Pàdua el 15 de març de 1231 a favor dels qui devien diners i no tenien recursos per tornar-los, ja que en aquella època les presons de la ciutat eren plenes de persones que, trobant-se en la impossibilitat de restituir els préstecs, eren empresonats a instàncies dels usurers.

Els milers i milers de panets beneïts i gratuïts que es distribueixen en la festa de sant Antoni de Pàdua són una mostra llegendària i emblemàtica d'un altre pa, de l'obra social i internacional del Pa de Sant Antoni.

Aquesta institució no es distingeix pas per endegar grans infraestructures ni per arranjar projectes gegantins. No disposa de publicitat que doni a conèixer el seu treball altruista. L'obra és humil com el seu protector. Utilitza el diner que recull de la bústia col·locada a la capella del sant i donatius de particulars, per arranjar necessitats urgents i puntuals.

Així, per al pagament de la llum d'una àvia que viu sola amb una pensió de misèria; per comprar unes ulleres per llegir a un jubilat; per a una pròtesi dental, unes sabates ortopèdiques, una cadira de rodes i altres objectes necessaris.

L'obra de "Pa de Sant Antoni" col·labora amb el pagament de llibres escolars per a nens i nenes necessitats...

Les coses més inverossímils, amb la particularitat que en l'obra mai no consta el nom del qui dona ni del qui ho rep, complint la dita de l'Evangelí: "Que la vostra mà dreta no sàpiga què fa la vostra mà esquerra" (Mt.6,3). Podem afirmar que aquesta obra és una de les organitzacions humanitàries cristianes no governamentals més rellevants que existeixen.

Donem-ne gràcies a Déu.

Fra Francesc Costa, ofm



FESTA DEL BEAT RAMON LLULL

Restauració d'una imatge en el Santuari de Nostra Senyora de Cura (Mallorca)



El santuari marià, franciscà i lul·lià de Cura, aixecat al bell mig de l'illa de Mallorca, acollí el passat dia 29 de gener, la commemoració de la Conversió del beat terciari franciscà Ramon Llull. Amb aquest motiu s'hi aplegà un estol de devots del *Mestre Il·luminat*, el Consell de la Zona O.F.S. de Balears i altres terciaris, diverses

franciscanes Filles de la Misericòrdia i feligresos de les parròquies veïnes de Randa, Algaida i Llucmajor. A les 12 del migdia el P. Jaume Puigserver, T.O.R., superior del santuari, adreçava la benvinguda a tots els presents i Mn. Gabriel Ramis, postulator de la Causa de Canonització del beat, introduí a la festa explicant els orígens i la importància que ha tingut per a la família franciscana i pel poble mallorquí. Seguidament el P. Manolo Romero, provincial de la T.O.R., presidí la solemne celebració de l'Eucaristia, en una església que era plena fins a vessar. Concelebraren diversos preveres membres del Terç Orde Regular i Secular, i missioners dels Sagrats Cors de la veïna comunitat de Sant Honorat. L'*Orfeó de Castellitx*, amb acompanyament d'orgue, cuidà del cant litúrgic.



Acabada la missa, tots els presents es traslladaren a la Cova de Ramon Llull, lloc que la tradició marca com el de la il·luminació del nostre Beat i a on s'hi retirà per portar una vida de penitència i de reflexió, que l'havia d'impulsar a la seva vasta tasca apostòlica. Allà, l'any 1942, hi fou col·locada una imatge de Ramon Llull, tallada per l'escultor Joan Bonnin en pedra de Santanyí i costejada per subscripció popular entre els terciaris mallorquins i els seus devots. Aquesta ara ha estat restaurada pel mestre Joan Roig. Les intervencions, en aquest punt

anaren a càrrec del Prior de Cura, pel mateix restaurador i pel ministre de l'Orde Franciscà Secular de Balears, qui s'adreçà als presents amb una memòria del moviment lul·lià del Puig de Randa, de la devoció dels terciaris mallorquins envers el seu Germà Major i de la història de la Cova i de la imatge del beat. La festa acabà en un assortit refresc a l'hostejaria del santuari.

Jordi Llabrés, ofs.



TRES COSES HI HA A LA VIDA

¿Quines són les tres coses que més valoren en la teva vida? No responguis a la pregunta sense donar-te un temps de silenci per pensar en la teva resposta. Rodolfo Sciammarella, compositor argentí, va donar la seva resposta el 1941 amb una lletra que ha tingut nombroses interpretacions musicals, totes amb gran acceptació popular: «Tres coses hi ha a la vida: salut, diners i amor. El qui tingui aquestes tres coses, que doni gràcies a Déu. Doncs, amb elles un viu lluny de la preocupació.»

El problema sorgeix quan es perden, es deterioren o es veuen amenaçades. Són uns béns tan desitjats com fràgils. La malaltia apareix en qualsevol moment sense trucar a la porta i la salut és sacsejada. La pobresa i la carestia ens poden visitar sense que ningú les hagi trucat i els diners desapareixen sense adonar-nos-en.

El desamor o la ruptura amorosa no es donen només en les telenovel·les sinó també en la vida real i l'amor esdevé un miratge. L'actitud personal davant de les coses que més valoren en la vida és fonamental. La cançó ho recorda: «El que tingui un amor, que el cuidi, que el cuidi. La salut i la "platita", que no la tiri, que no la tiri».

Les coses es perden quan no t'esforces per conservar-les i millorar-les. Cal cuidar, mimar, alimentar... l'amor. El mòbil no serveix per a res si no es carrega cada dia la seva bateria. Aquesta evidència l'oblidem quan ens referim a aspectes psicològics i espirituals de la vida. Pel que fa a la salut i a la "plata" (diners)... no s'han de malbaratar.

Creiem que la salut és important, però molts dels nostres comportaments la deterioren amb hàbits molt poc saludables (ritme de vida, beguda, menjar, tabac...). Malgastar els diners resulta ser una pràctica bastant freqüent. Substituïm l'estalvi pel deute. «Un gran amor he tingut i tant en ell em vaig confiar. Mai no vaig pensar que un descuit me'l podria fer perdre. Amb la salut i els diners em va succeir el mateix».

La indolència té un preu. Tot el bo es pot perdre. Ho sabem per experiència. I, de vegades, hi ha pèrdues irreversibles. Una melodia, carregada avui de nostàlgia musical, acompanya una lletra, sempre actual, que no es pot taral·lejar de manera inconscient.

Lluís Serra i Llansana, claretià

La figura del acompañante espiritual

¿Qué es el acompañamiento?

Formación: Acompañar para vivir

Una primera aproximación nos la permiten tres textos del Nuevo Testamento que nos ayudan a comprender mejor en qué consiste el acompañamiento.

- *Los discípulos de Emaús.* (Lc 24,13-35).

Dos discípulos de Jesús iban andando aquel mismo día, el primero de la semana, a una aldea llamada Emaús, distante unas dos leguas de Jerusalén; iban comentando todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: "¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?" Ellos se detuvieron preocupados. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le replicó: "¿Eres tú el único forastero en Jerusalén, que no sabes lo que ha pasado allí estos días?" Él les preguntó: "¿Qué?" Ellos le contestaron: "Lo de Jesús, el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él fuera el futuro liberador de Israel. Y ya ves: hace dos días que sucedió esto. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado: pues fueron muy de mañana al sepulcro, no encontraron su cuerpo, e incluso vinieron diciendo que habían visto una aparición de ángeles, que les habían dicho que estaba vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron." Entonces Jesús les dijo: "¡Qué necios y torpes sois para creer lo que anunciaron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto para entrar en su gloria?" Y, comenzando por Moisés y siguiendo por los profetas, les explicó lo que se refería a él en toda la Escritura.

Ya cerca de la aldea donde iban, él hizo ademán de seguir adelante; pero ellos le apremiaron, diciendo: "Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída." Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció. Ellos comentaron: "¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?" Y, levantándose al momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: "Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón." Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

El acompañamiento es el encuentro entre caminantes que van compartiendo historias de vida, esperanzas y frustraciones, ganas de trascender. En medio del desencanto se cruza un caminante nuevo que pregunta: ¿qué van conversando? En el acompañamiento las preguntas son fundamentales: en qué estas? -¿para dónde vas?, como también la capacidad de recibir, de escuchar y posteriormente de elucidar, de ayudar a releer la realidad con ojos nuevos para terminar celebrando.

- *El Buen Pastor. (Jn 10,1-16).*

"Os aseguro que el que no entra por la puerta en el corral de las ovejas, sino que salta por otro lado, es un ladrón y un asaltante. El que entra por la puerta es el pastor de las ovejas. El guardián le abre y las ovejas escuchan su voz. Él llama a las suyas por su nombre y las hace salir. Cuando las ha sacado a todas, va delante de ellas y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz. Nunca seguirán a un extraño, sino que huirán de él, porque no conocen su voz". Jesús les hizo esta comparación, pero ellos no comprendieron lo que les quería decir. Entonces Jesús prosiguió: "Les aseguro que yo soy la puerta de las ovejas. Todos aquellos que han venido antes de mí son ladrones y asaltantes, pero las ovejas no los han escuchado. Yo soy la puerta. El que entra por mí se salvará; podrá entrar y salir, y encontrará su alimento. El ladrón no viene sino para robar, matar y destruir. Pero yo he venido para que las ovejas tengan Vida, y la tengan en abundancia. Yo soy el buen Pastor. El buen Pastor da su vida por las ovejas. El asalariado, en cambio, que no es el pastor y al que no pertenecen las ovejas, cuando ve venir al Lobo las abandona y huye, y el lobo las arrebató y las dispersa. Como es asalariado, no se preocupa por las ovejas. Yo soy el buen Pastor: conozco a mis ovejas, y mis ovejas me conocen a mí — como el Padre me conoce a mí y yo conozco al Padre— y doy mi vida por las ovejas. Tengo, además, otras ovejas que no son de este corral y a las que debo también conducir: ellas oirán mi voz y así habrá un solo Rebaño y un solo Pastor".

El evangelista presenta a Jesucristo como acompañante y muestra los rasgos que lo constituyen en maestro, en un discernidor de espíritus. Conoce las ovejas, sabe lo que son y viven, lo que las motiva; las alimenta y les da de beber para que tengan vida. Sabe cuál es el alimento que conviene y dónde está la fuente de donde brota la vida. Cuida las heridas y sale a encontrar a las que se pierden. El acompañamiento es una experiencia profundamente humana de cercanía, de conocimiento, de intercambio, de ternura, en la que el acompañado pone su historia, sus sueños, sus búsquedas en las manos del acompañante. Es un servicio radical que toma tiempo y esfuerzo. El acompañante no es un consultor sino que es necesario que dé la vida por las ovejas; acompaña y toma las dimensiones más profundas de nuestro amor.

Gálatas 4,19-20:

"Hijos míos, de nuevo sufro los dolores de parto hasta que Cristo tome forma en vosotros. Cuanto desearía estar con vosotros para adaptar mi lenguaje, ya no sé cómo hablaros".

Pablo no había podido ayudar a los gálatas a configurarse con Cristo. Esa es nuestra tarea, explicitar a Cristo en la historia, en la vida, en los sueños de un hombre o de una mujer, de manera que esta experiencia de fe sea una fuente de vida que impregne todo el quehacer del acompañado.

El acompañamiento es una experiencia religiosa de encuentro en el que el acompañado plantea qué está pasando en el hoy de su vida, para que junto con el acompañante pueda reconocer quién es, qué quiere y dónde se encuentra en el camino que lo lleva a la adultez en Cristo. Estos encuentros se caracterizan por ser periódicos y sistemáticos, dado que no se puede discernir la vida y la obra del Espíritu de una vez. Se requiere de tiempo y de recorrer distintas áreas de la vida. El acompañado tiene que descubrir su ser más profundo y su evolución, de manera que el acompañante pueda entrever su realidad espiritual y su misterio, cómo Dios va operando en él o ella. En el acompañamiento lo que importa es la persona más que los problemas que presenta: ¿quién es la persona que tiene dificultades? ¿cómo vive los problemas? ¿qué fuerzas tiene? ¿cómo es su historia espiritual? El acompañamiento siempre va atener una valoración de lo interpersonal como el lugar privilegiado de encuentro y descubrimiento de la realidad misteriosa del acompañado. Vivimos en la cultura de la eficiencia en la resolución de problemas, en el ofrecer luces para que el otro salga adelante como pueda. El experto se centra en los problemas, el acompañante en la persona.

El acompañamiento es un lugar de Gracia, de verdad y de solidaridad fraternal. El acompañamiento es un lugar de Gracia por el intercambio de vida y, como el amor de Dios, pasa mediado por el cariño y la comprensión, la experiencia y la lectura novedosa que hace el acompañado de su vida.

El acompañamiento nos libera de la soledad y del encierro haciéndonos crecer en transparencia. Llegamos a ser personas llenas de luz y claridad, signos delicados del amor de Dios, de su gracia salvadora. Al exponer la vida a los ojos del acompañante también crecemos en verdad y ello nos permite ver con sus ojos nuevos nuestra propia vida. Al compartir con otro, veo con ojos nuevos lo que vivo, lo que soy, lo que quiero y salgo de la confusión y/o la vaguedad que son caminos que nos sugiere el maligno.

Somos peregrinos de principio a fin, caminantes, y, cuando hacemos el camino solos, podemos caer fácilmente en manos de asaltantes. En el acompañamiento ponemos la vida en las manos de otro y vamos haciendo camino juntos. Así ese otro puede reflejar, comentar, discernir la obra de Dios y denunciar, indicar el mal espíritu, la cizaña. Esta es una manera fraternal y solidaria de recorrer el camino.



AGENDA

2 de febrer, Mare de Déu de l'Ajuda.

3 de febrer, Sant Blai, bisbe i màrtir.

4 de febrer, Sant Josep de Leonessa, prevere.

5 de febrer, 1er diumenge.

6 de febrer, Sants Pere-Baptista, prevere, i companys màrtirs del I i III Orde.

7 de febrer, Santa Coleta, verge.

9 de febrer, Beat Leopold d'Alpandeu.

11 de febrer, Mare de Déu de Lourdes.

12 de febrer, Santa Eulàlia, 2on. Diumenge.

14 de febrer, Pregària Interfranciscana "Regla Butllada" capítol 6 preparat per les Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor. A les 19h . A la Plaça Universitat nº2, Barcelona.

16 de febrer, Literatura, Art i Cristianisme V, 20 h. Conferència "Henri de Lubac", per Òscar Bernaus, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

19 de febrer, 3er. diumenge.

22 de febrer, DIMECRES DE CENDRA

25 de febrer, "Ètica i Moral cristiana" 2ª Part per Margarita Bofarull Buñuel. Als Franciscans de Santaló 80, Barcelona. Per via presencial i telemàtica. Per connexió demanar-lo al correu ofscatalunya@outlook.es

26 de febrer, I diumenge de Quaresma. 4art. Diumenge

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel 635612431 ofmatalunya@outlook.es